

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122206374
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3122206374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobkýň: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., 2/ E. B., bytom F. X, D., obe zast. Advokátskou kanceláriou Prachová & Pobijak, s.r.o., IČO: 50 491 300, so sídlom Bratislava, ul. Pribinova 20, proti žalovanej: ASTON-REA s.r.o., IČO: 45 661 057, so sídlom Šafárikova 2731/6, Trenčín, zastúpenej Mgr. Sylviou Kohútovou, advokátkou so sídlom v Trenčíne, ul. Palárikova 7, o neplatnosť právnych úkonov, o odvolaní žalobkýň 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 5. novembra 2024, č.k. 17Csp/46/2022-224, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** nárok voči žalobkyniam 1/, 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanej proti žalobkyniam v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyne sa podaním zo dňa 02.10.2022 v spojení s dopĺňajúcimi podaniami zo dňa 12.01.2023 domáhali určenia, že zmluva o úvere/pôžičke č. XXXXXXXX zo dňa 03.10.2018 uzatvorená medzi firmou ASTON-REA s.r.o. a E. B., resp. E. B. je neplatná; zároveň určenia, že záložná zmluva uzatvorená medzi firmou ASTON-REA a záložcom A. B. na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I., je neplatná a v konečnom dôsledku určenia, že záložné právo zo záložnej zmluvy uzatvorenej medzi ASTON-REA s.r.o. a záložcom A. B., na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I. nevzniklo s odôvodnením, že zmluva o úvere je zmätočná, nezákonná, nikdy nevznikla, tiež že firma ASTON-REA s.r.o. požaduje plnenie úveru/pôžičky od údajného dlžníka E. B. – J. ako fyzickej osoby - podnikateľa SZČO, ktorá nikdy o úver/pôžičku u žalovanej nežiadala a ani jej nikdy žiaden úver/pôžička od nej nebol poskytnutý. Navyac žalovaná nikdy neplnila z uvedenej zmluvy údajnému dlžníkovi E. B. - J., IČO: XXXXXXXX. Ako dôkaz navrhli súdu, aby zaviazal žalovanú vydokladovať plnenie na podnikateľský účet E. B. - J.. Dôvodili, že žalovaná požadovala a požaduje od údajného dlžníka plnenie napriek tomu, že podľa výpisu z obchodného registra ukončila poskytovanie úverov a pôžičiek a ich sprostredkovanie dňa 25.06.2021. V tomto prípade teda nemôže vyžadovať plnenie zo strany žalovanej, tzv. akékoľvek plnenie by prijala, jednalo by sa pravdepodobne o nezákonný prospech. Z uvedeného dôvodu namietajú vznik záložného práva a tým aj neplatnosť záložnej zmluvy, tiež tvrdili, že sa môže žalovaná dopúšťať aj nezákonného konania voči finančnej správe (daňovému úradu). Obe dôvodili zdravotným ťažkosťami a finančnými problémami. Niektoré podklady a dôkazy nemôžu pripojiť, pretože ich nemajú k dispozícii. Poukazovali na to, že firma ASTON-REA s.r.o. niekedy ako žalovaného uvádza E. B. - fyzickú osobu s rodným číslom, niekedy ako dlžníka uvádza E. B. - J. fyzická osoba - podnikateľ s IČO, preto z opatrnosti

kvôli tomuto zmätočnému uvádzaniu údajného dlžníka zo strany firmy ASTON-REA s.r.o, podáva žalobu aj tento subjekt. Uznesením zo dňa 21.03.2023 súd prvej inštancie žalobu v časti o určenie, že záložné právo zo záložnej zmluvy nevzniklo, vylúčil na samostatné konanie. Následne súd konal a rozhodoval v tejto veci len o určenie, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 03.10.2018 uzatvorená medzi firmou ASTON-REA s.r.o. a E. B., resp. E. B. je neplatná a o určenie, že záložná zmluva uzatvorená medzi firmou ASTON-REA a záložcom A. B. na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I. je neplatná. Žalovaná podanú určovacíu žalobu považovala za neprípustnú podľa § 137 CSP. Trvala na to, že sa jedná o obchodno-právny vzťah uzatvorený zmluvou o úvere zo dňa 03.10.2018 medzi ňou ako veriteľom a žalobkyňou 2/ ako dlžníkom, ktorý vyplýva z označenia samotnej zmluvy, z označenia zmluvných strán, kde obe zmluvné strany sú identifikované ako podnikateľské subjekty, tzn. jedná sa o zmluvu uzatvorenú medzi podnikateľmi podľa ust. § 497 a nasl. ObchZ. Z označenia dlžníka v zmluve o úvere niet pochýb o tom, že dlžníkom je živnostníčka E. B., podnikajúca pod názvom E. B.. Spochybnila tvrdenie žalobkyň, že žalobkyňa 2/ ako podnikateľ nikdy o úver nežiadala a úver jej ako podnikateľovi nebol poskytnutý. Žalobkyňa 2/ sama poskytla žalovanej svoje údaje na účely zapracovania do zmluvy, podpísala zmluvu o úvere, pričom mala možnosť pred podpisom sa s obsahom zmluvy oboznámiť a rovnako jej sama poskytla údaj bankového účtu, na ktorý jej mala žalovaná sumu úveru poukázať. To, či sa jednalo o účet podnikateľský alebo osobný, nemala možnosť nijako preveriť, naviac to nebolo pre ňu z pohľadu platnosti zmluvy relevantné. Žalobkyne vo svojich podaniach ani raz nespochybnili, že sumu poskytnutého úveru žalobkyňa 2/ prevzala a minula. Tvrdenie žalobkyň, že neplatnosť zmluvy o úvere vidia v skutočnosti, že žalovaná ukončila podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania úverov ku dňu 25.06.2021 (správne malo byť 21.06.2021) považovala za irelevantné. K tomu uviedla, že v čase uzatvorenia zmluvy (v roku 2018) žalovaná mala oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek a úver nepochybne žalobkyňi 2/ aj poskytla, čím vznikla žalovanej voči žalobkyňi 2/ pohľadávka, ktorú musí evidovať v účtovníctve. Nemá vedomosť o žiadnom trestnom konaní, ktoré by sa viedlo proti nej, resp. jej štatutárovi. O tom, že žalobkyne podali nejaké trestné oznámenie sa dozvedela až z tejto žaloby, do dnešného dňa ju orgány činné v trestnom konaní nekontaktovali a nežiadali podanie vysvetlenia. Žalobkyňa 1/ je vlastníkom dvoch bytov na ulici Uránová v Bratislave a pozemkov nachádzajúcich sa v kat. území J. v celkovej výmere 1.756 m² a záhradnej chatky zapísaných na LV č. XXXX. Žalobkyňa 2/ je výlučným vlastníkom pozemku nachádzajúceho sa v kat. území D.- K. C. vo výmere 2.019 m², zapísaného na LV č. XXXX a tiež bytu č. X, L. G. G. M. D. H. XX L. G. F. N. D.. Na všetkých nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobkyň viaznu záložné práva v prospech rôznych bankových inštitúcií a v súčasnosti prebieha na niektorých už aj výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Žalovaná pristúpila po predchádzajúcom zaslaní výziev na úhradu a upozornení na možnosť zosplatnenia úveru, k predčasnému zosplatneniu úveru listom zo dňa 20.02.2022. Žalobkyňa 2/ uhradila do zosplatnenia úveru sumu 2.200,- eur, t.j. 11 mesačných splátok. Zostatok úveru jej však odmieta vrátiť a tak sa domáha uspokojenia jej pohľadávky formou výkonu záložného práva na dražbe. Žalobkyne využívajú všetky možné právne prostriedky na to, aby marili riadny priebeh dražby, nepreberajú zásielky, resp. opakovane si predlžujú lehoty na prevzatie, žalobkyňa 1/ ako záložca neumožnila ohliadku predmetu dražby, následne však napadla znalecký posudok tesne pred konaním dražby a žiadala o vypracovanie nového posudku, na opätovnú výzvu na sprístupnenie bytu, tento nesprístupnila. Jediným cieľom žalobkyň, ktorý sledujú podaním tejto žaloby, je oddialiť konanie ďalšieho kola dražby, keďže ich podanie o nariadenie neodkladného opatrenia voči dražbe bolo odmietnuté. Zmluva o úvere je zrozumiteľná, jednoduchá, obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, bola uzatvorená v písomnej forme na základe slobodnej a vážnej vôle oboch zmluvných strán, podnikateľských subjektov, čo tieto potvrdili svojimi podpismi na zmluve. Žalobkyňa 2/ mala možnosť sa s obsahom zmluvy oboznámiť vopred a následne túto dobrovoľne podpísala a osvedčila pravosť svojho podpisu na Notárskom úrade JUDr. Jany Boledičovej v Bratislave. Podmienka zabezpečenia vrátenia úveru zriadením záložného práva vyplývala priamo z textu zmluvy o úvere a s touto skutočnosťou bola žalobkyňa 2/ oboznámená a vyjadrila s ňou svoj súhlas. Keďže žalobkyňa 2/ v pozícii dlžníka nie je súčasne záložcom je zrejmé, že predmet zálohu a údaje záložcu oznámila žalovanej ako veriteľovi sama žalobkyňa 2/ pri podaní žiadosti o poskytnutie úveru, pričom na podpis záložnej zmluvy sa vyžadoval súhlas žalobkyne 1/.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 03.10.2018 žalobkyňa 2/ označená ako E. B. - J., sídlo: F. X, XXX XX D. - F., IČO: XXXXXXXX, zápis v ŽR: Okresného úrad Bratislava, číslo živnostenského registra: 105 - 9351, zastúpená E. B., r.č. XXXXXX/XXXX, uzavrela ako dlžníčka so žalovanou ako veriteľkou zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX, na základe ktorej žalobkyňi 2/ poskytla úver vo výške 20.000,- eur s fixným úrokom 9,12 %. Zmluvné strany sa dohodli na splácaní úveru

dlužníkom v mesačných splátkach podľa splátkového kalendára od 20.10.2018 do 20.09.2033. Dlužník sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote do 20.10.2033 a zaplatiť z nich úrok. Veriteľ sa zaviazal poskytnúť úver dlužníkovi na číslo účtu K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. V článku IV. zmluvy bola naformulovaná dohoda o zabezpečení úveru, a to v podobe záložného práva na byt tam uvedený vo vlastníctve žalobkyne 1/. Pravosť podpisu žalobkyne 2/ bola notársky osvedčená. Žalobkyňa 1/ ako záložca dňa 03.10.2018 uzavrela so žalovanou Zmluvu o záložnom práve z ktorej znenia vyplynulo, že žalobkyňa 1/ zriadila na tam uvedenom byte v jej vlastníctve záložné právo na zabezpečenie pohľadávky žalovanej ako záložného veriteľa z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX. Z hotovostného vkladu a Potvrdenia o zaplatení poplatku na č.l. 91 z 03.10.2018 súd zistil, že konateľ žalovanej O. N. vložil na účet č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 20.000,- eur. Na takto zistený skutkový stav aplikoval súd prvej inštancie ust. § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), vo svetle ktorých vyhodnotil žalobu (po vylúčení na samostatné konanie žalobu v časti o určenie, že záložné právo nevzniklo) ako procesne neprípustnú, keď v zmysle jej formulovania sa domáhajú žalobkyne určenia právnych skutočností podľa § 137 ods.1 písm. d/ Civilného sporového poriadku, čo však neumožňuje žiadny právny predpis. Nejde v danej veci o spotrebiteľský spor (ak by sa v prípade úverovej zmluvy jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere žaloba o jej neplatnosť by bola prípustná podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Z jasného a určitého znenia Zmluvy o úvere č. 90217675 zo dňa 03.10.2018, ktorú uzavrela žalovaná 2/ so žalovanou vyplýva, že žalobkyňa 2/ ju uzatvorila ako živnostníčka. Zmluvnými stranami sú v nej uvedené (dokonca zvýrazneným písmom) žalovaná ako veriteľ a E. B. - J. ako dlužník, tiež označená sídlom (resp. miestom podnikania), IČO-m, číslom zápisu v živnostenskom registri. Dlužníkom v tomto prípade teda nebol spotrebiteľ, ale fyzická osoba - podnikateľ. Aj zo znenia článku VIII. Bod 5 úverovej zmluvy vyplynulo, že strany prehlásili, že: „v zmysle § 262 Obchodného zákonníka sa na právny vzťah vyplývajúci z tejto zmluvy nevzťahujú ustanovenia § 503 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka, a ani § 503 ods.1 a ods.2 Obchodného zákonníka.“ Zároveň v záhlaví ani v ďalšom texte zmluvy sa neuvádza, že by sa dlužníkovi poskytoval spotrebiteľský úver. Súd prvej inštancie poukázal na zásadu záväznosti zmlúv (z pravidla platného už v rímskom práve pacta sunt servanda - dohody sa majú dodržiavať), v zmysle ktorej platná zmluva je rovnako záväzná pre obe strany a túto záväznosť stratí len spôsobom vyplývajúcim zo zmluvy, alebo zo zákona. Pokiaľ žalobkyňa 2/ argumentovala tým, že žalovaná si mala overiť, že bankový účet, na ktorý jej poukázala úverovú istinu, patrí žalobkyňi 2/ ako fyzickej osobe, túto argumentáciu vyhodnotil súd ako nedôvodnú, naviac nemajúcu vplyv na záver, že poskytnutý úver nezaložil spotrebiteľský vzťah. Veriteľ poskytujúci úver nemá zákonnú povinnosť, ani možnosť zasahovať do toho, aký účet si dlužník zvolí za účelom prijatia istiny úveru. V praxi nie je ojedinelé ani to, že istina úveru nie je poukázaná na účet patriaci samotnému dlužníkovi, ale tretej osobe, napr. v dôsledku splatenia peňažného dlhu iného veriteľa z iného záväzkového vzťahu. Vo vzťahu ku skutočnosti, že žaloba bola podpísaná žalobkyňou 2/ dvakrát, a to aj s označením „E. B. - J., P.: XXXXXXXXX, F. X, XXX XX D.“ uviedol, že so žalobkyňou 2/ nekonal aj v tomto označení ako sa žalobkyňou 3/, pretože by to bolo procesne nesprávne, resp. na takýto postup nie je zákonný podklad. Aktuálne účinný procesný predpis, a to Civilný sporový poriadok na rozdiel od prechádzajúceho procesného kódexu (Občianskeho súdneho poriadku) nepočíta s dichotómiou fyzickej osoby a fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom v zmysle už neúčinných ustanovení napr. § 48 ods.3, ods.4, § 79 ods.1, § 114 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Procesnú subjektivitu má vždy iba fyzická osoba ako nepodnikateľ, ktorá zaniká jej smrťou a nie napríklad aj zánikom živnostenského oprávnenia (resp. výmazom zo živnostenského registra). Aj v prípade konania, v ktorom vystupuje fyzická osoba - podnikateľ a dôjde k výmazu takejto osoby zo živnostenského registra, konanie sa nezastavuje, ale koná sa s ňou ako s fyzickou osobou. Na záver poukázal tiež na správanie žalobkyň v priebehu konania, keď tieto so žalobou nepredložili ani len žalobou napadnuté zmluvy a v konaní ich predložila až žalovaná, tiež na spôsob realizovania procesných práv zo strany žalobkyň počas konania, ktorý vykazoval skôr snahu o predĺžovanie konania a nie o rýchle a bezprietahové konanie (opakované žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa, žiadosti o odročenie pojednávania, nekonkrétne návrhy na prerušenie konania do neurčitej doby). Z vyššie uvedených dôvodov, teda pre procesnú neprípustnosť zvolenej žaloby v oboch jej častiach túto zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v celom rozsahu úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňiam v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 1 CSP).

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalobkyňa 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, príp. zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobkyni 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vytýkala súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť rozhodnutia, porušenie práva na spravodlivý proces pre odňatie jej možnosti konať pred súdom, nedostatočne zistený skutkový stav veci a tiež, že rozhodnutie založil na nesprávnych skutkových zisteniach s výsledným nesprávnym právnym posúdením veci (dôvody na odvolanie uvedené v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). Podľa jej názoru v danom prípade ide jednoznačne o spotrebiteľskú zmluvu, ktorá má charakter vopred pripravených formulárových zmlúv, ktoré žalovaná opakovane uzatvárala a používala ich vo vzťahu k neurčitému okruhu spotrebiteľov a ktorých obsah spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Podľa judikatúry vnútroštátneho, ako aj komunitárneho práva je potrebné vychádzať zo všeobecnej zásady spotrebiteľského práva, ktorá spočíva v nutnosti poskytnutia vyššej miery ochrany spotrebiteľovi, teda žalobcovi ako strane slabšej. Žalobkyňa má zato, že naliehavý právny záujem je daný jednak skutočnosťou, že sa jedná o spotrebiteľský spor, zároveň tým, že žalovaná žalobkyňu „podviedla“ a uviedla do omylu, pretože by nikdy vedome a cielene nepodpísala zmluvu o úvere na podnikateľské účely a rovnako by ani žalobkyňa 1/ nikdy neposkytla na podnikateľský úver záloh. Naliehavý právny záujem žalobkyňa taktiež vidí v skutočnosti, že žalovaná sa snaží pripraviť záložcu, teda žalobkyňu 1/ o založenú nehnuteľnosť - byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I. – formou dobrovoľnej dražby, pričom už jednu nezákonnú dobrovoľnú dražbu na uvedenú založenú nehnuteľnosť aj realizovala a byt v nej nebol vydražený len kvôli nezákonnému postupu dražobnej spoločnosti, ktorej vlastníkom obchodného podielu bol O. N. (zároveň konateľ a majiteľ žalovanej) a táto má v úmysle realizovať ďalšie dobrovoľné dražby na založenú nehnuteľnosť, o čom svedčí zápis na liste vlastníctva LV č. XXXX – byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I.. Ako vyplýva z LV, žalovaná oznámila výkon záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Zmluvu považuje za zmätočnú a neurčitú, čo spôsobuje jej neplatnosť, keďže článok I. bod 1 zmluvy pojednáva o vrátení úveru v lehote do 20.10.2023 a v bode 6. zmluvy je posledná splátka úveru splatná dňa 20.09.2033. Celková čiastka, ktorú je podľa zmluvy povinná žalobkyňa 2/ zaplatiť žalovanému predstavuje sumu vo výške 36.000,- eur, pričom úver bol vo výške 20.000,- eur, teda navýšenie je tu 16.000,- eur, čo je 80 %, teda „úžera“ v rozpore s dobrými mravmi, čo tiež spôsobuje neplatnosť právneho úkonu. Za podstatnú pre daný prípad považuje skutočnosť, či zmluvu podpísala fyzická osoba, alebo či zmluvu vedome podpísala fyzická osoba – podnikateľ, pretože práve od tohto zistenia sa odvíja použitie správneho právneho predpisu. V prípade, ak by súd dostatočne zisťoval okolnosti podpisu zmluvy, došiel by k záveru, že žalovaná zámerne využila skutočnosť, že žalobkyňa 2/ je fyzickou osobou a zároveň podniká ako fyzická osoba – podnikateľ. Je logické, že pre žalovanú bolo výhodou, že žalobkyňa 2/ aj podniká a tým pádom má aj identifikačné číslo osoby (IČO), pretože v prípade akéhokoľvek sporu súd potom vec neposudzuje podľa spotrebiteľského práva. Pôvodný úver, ktorý poskytla spoločnosť TRUSTFIN s.r.o. (zastúpená konateľom žalovaného O. N.) bol uzatvorený so žalobkyňou 2/ a žalobkyňou 1/ ako súkromnými fyzickými osobami, ktoré požívajú väčšiu ochranu ako spotrebiteľia, majiteľ a konateľ žalovanej však potreboval žalobkyne pripraviť o túto väčšiu ochranu, preto vytvoril konštrukciu, ktorou zmiatol žalobkyne až následne podviedol žalobkyňu 2/ tým, že ako skúsený poskytovateľ úverov pod hlavičkou viacerých spoločností, vyvolal v nej presvedčenie, že pokračuje v zmluve ako fyzická osoba – nepodnikateľ E. B.. Žalovaná pritom tvrdila, že musí v zmluve uviesť, že žalobkyňa 2/ je podnikateľka, názov jej podnikania a IČO z dôvodu, že keď ju budú orgány kontrolovať, musí mať uvedené, z čoho má žalobkyňa 2/ príjem a len preto uvádzala v zmluve názov SZČO a IČO, ktorú skutočnosť podporilo aj to, že uviedla, že žalobkyňa 2/ je „zastúpená E. B.“, a uviedla dokonca jej rodné číslo, ktoré sa uvádzalo len a výlučne v prípadoch, keď niečo realizovala súkromná fyzická osoba – nepodnikateľ. Za absolútne dôkazy, že sa jednalo o podpis zmluvy o úvere medzi žalovanou a žalobkyňou 2/ ako súkromnou fyzickou osobou nepodnikateľom považovala podpisy na zmluve, kde žalovaná s vopred pripravenou formulárovou zmluvou, uzatvárala zmluvu s E. B., I. B. – nie s fyzickou osobou podnikajúcou pod menom E. B. – J.. Podľa žalobkyne 2/ žalovaná pri uzatváraní zmluvy použila nekalú obchodnú prax, ktorá je neprijateľnou voči žalobkyni 2/ ako spotrebiteľovi a uviedla v zmluve aj podnikateľský názov a IČO zámerne s tým cieľom, aby zmluva nebola považovaná za spotrebiteľskú. V danom prípade nejde o účelový podnikateľský úver, ale o spotrebiteľský úver, skutočnosť, že by sa jednalo o podnikateľský úver, sa nikde v zmluve neuvádza, ani v názve úveru, ani ďalej v texte. Vykonávala živnosť ako sprievodkyňa turistov v historickom centre Bratislavy a nikdy nevykonávala takú činnosť, na výkon ktorej by si požičiavala finančné prostriedky a požičanú sumu nikdy nemala v úmysle použiť na svoje podnikanie, pretože neexistuje ani účel, na ktorý by si uvedené finančné prostriedky

požičiavala. Vytýkala súdu, že neriešil, akým spôsobom bolo naložené s finančnými prostriedkami. Za významné považovala, že suma vo výške 20.000,- eur bola použitá dňa 3.10.2018 na vyplatenie spotrebiteľského úveru zo dňa 30.6.2015 spoločnosti TRUSTFIN s.r.o.. Ak by sa bol súd zaoberal touto skutočnosťou, bolo by mu zrejmé, že tvrdenie žalovanej o podnikateľskom úvere neobstojí. Bolo by zistené, že podľa tvrdenia žalovanej najprv uzatvorila ako podnikateľský subjekt E. B. - J. „podnikateľský úver“ vo výške 20.000,- eur so žalovanou ASTON-REA s.r.o., zastúpenou O. N., v ktorom požíva menšiu ochranu (keďže nemá ísť o spotrebiteľský úver) a vzápätí za prítomnosti a asistencie toho istého O. N. použila tieto prostriedky na vyplatenie súkromného spotrebiteľského úveru, v ktorom požívala ako spotrebiteľ väčšiu ochranu, ktoré vyplatila firme TRUSTFIN s.r.o. zastúpenej tým istým O. N.. Nesprávne posúdenie veci súdom podľa žalobkyne spočíva v tom, že podrobne neskúmal charakter sporu medzi stranami, i keď ide o skutočnosť, od ktorej sa odvíjal úspech žalobkyne 2/ v spore. Pokiaľ by to bol urobil a uskutočnil pojednávanie za prítomnosti žalobkyň, na ktorom sa žalobkyne mali eminentný záujem zúčastniť, mohli tieto skutočnosti ešte lepšie súdu vysvetliť vo vzťahu k čomu odkazuje na konkrétne ustanovenia zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj články Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, tiež uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co 84/2011 zo dňa 26.5.2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 11CoE/3/2012, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. augusta 2023 sp. zn. I. ÚS 232/2023, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.12.2013, sp. zn. 13Co/242/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7.10.2014, sp. zn. 16Co/1138/2014. Trvá na tom, že je potrebné aplikovať na danú vec normy spotrebiteľského práva. Skutočnosť, že žalovaná v zmluve uviedla, že poskytuje úver na základe žiadosti (článok II., bod 1; článok VIII., bod 7), v ktorej údajne mala žalobkyňa 2/ podľa žalovanej a podľa súdu uviesť, že žiada o podnikateľský účelový úver, tak takúto žiadosť súdu nepredložila, ani súd takúto žiadosť od žalovanej nepožadoval. V prípade, ak by žalovaná uzatvorila so žalobkyňou 2/ podnikateľský úver, musela by každý rok posilať podnikateľskému subjektu/dlžníkovi výpis z úverového účtu pre účely účtovníctva dlžníka. Takéto výpisy žalovaná nikdy žalobkyňi 2/ E. B., ani podnikateľskému subjektu E. B. – J., IČO XXX XX XXX nezaslala. Tiež by doložila súdu listiny pre účtovníctvo, a to výpisy z úverového účtu a k nim doručky. Samotný súd na jednej strane uvádza, že žalobkyňa 2/ uzatvorila so žalovanou zmluvu ako podnikateľský subjekt, avšak koná s ňou výlučne ako s fyzickou osobou - nepodnikateľom, listové zásielky jej doručuje výlučne do elektronickej schránky, ktorú má nepovinne zriadenú ako fyzická súkromná osoba E. B., nar. XX.XX.XXXX, teda koná so žalobkyňou 2/ ako so spotrebiteľom. Nad rámec skutkového vymedzenia ňou uplatnených odvolacích dôvodov tiež tvrdí, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené v súvislosti s čím poukazuje na niektoré rozhodnutia vyšších súdov problematikou riadneho odôvodnenia rozhodnutia sa zaoberajúcich (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.07.2010 sp. zn. 2 M Cdo 7/2009, nález Ústavného súdu SR zo dňa 01.07.2010 sp. zn. III. U S 36/2010 a iné.) V odôvodnení rozhodnutia sa súd zaoberal výlučne obranou žalovanej, ktorú si osvojil a svoje odôvodnenie „napasoval“ na účelové tvrdenia žalovanej. Jej tvrdenia vôbec neskúmal a tým, že napriek závažným okolnostiam, pre ktoré sa nemohli žalobkyne zúčastniť pojednávania, pojednával a rozhodol v ich neprítomnosti odňal žalobkyňam zákonnú možnosť zúčastniť sa pojednávania a predniesť upresnenia nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu, keďže písomné vyjadrenia žalobkyň súdu evidentne nepostačovali a nezohľadnil ich. Je presvedčená, že uviedla súdu dostatočne závažné dôvody, pre ktoré požiadali žalobkyne o odročenie pojednávania a viackrát vyjadrili, že sa chcú na pojednávaní osobne zúčastniť. Má zdravotné problémy, ktoré ju obmedzujú, z ktorého dôvodu splnomocnila na zastupovanie advokáta JUDr. Ladislava Pavloviča, ktorému z dôvodov, ktoré súdu uviedla musela vypovedať splnomocnenie a tak nie vlastnou vinou, ale výlučne z viny uvedeného právneho zástupcu zostala bez zastúpenia. Opätovne zdôraznila, že spolu so žalobkyňou 1/ sa vždy vyjadrovali, že chcú využiť svoje zákonné právo a zúčastniť sa na pojednávaní. Namieta tvrdenia súdu, že niekoľkokrát zmarila pojednávanie. Zdravotné problémy, ktoré jej bránili zúčastniť sa vytýčených pojednávanií, nemôžu byť hodnotené ako zmarenie pojednávania, rovnako ani skutočnosť, že jej právny zástupca mal na termín stanovený súdom nariadené iné pojednávanie. Súd síce uvádza všetky tieto skutočnosti v jej neprospech, avšak vôbec neuviedol, že na poslednú chvíľu sa ospravedlnila právna zástupkyňa žalovanej a zo zdravotných dôvodov požiadala o odročenie, ktoré nevydokladovala (napriek tomu, že je povinná zasielať podklady súdu elektronicke, v elektronickej spise sa taký doklad nenachádza), ktorému súd vyhovel napriek tomu, že niekoľko hodín predtým jej zo zdravotných dôvodov odmietol pojednávanie odročiť, čo pôsobí ako nerovný prístup ku stranám. Rozhodnutie je podľa jej názoru vnútorne rozporné, ako celok je nepresvedčivé.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla tiež žalobkyňa 1/ prostredníctvom právneho zástupcu (obe žalobkyne zastupuje identický právny zástupca), navrhujúc

odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, príp. zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobkyňi 1/ náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vytýkala súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav veci a tiež, že rozhodnutie založil na nesprávnych skutkových zisteniach s výsledným nesprávnym právnym posúdením veci (dôvody na odvolanie uvedené v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). V konkrétnosti dôvodila úplne rovnako ako žalobkyňa 2/ (obsah odvolaní je prakticky identický). K neplatnosti záložnej zmluvy navyiac uviedla, že podpisovala záložnú zmluvu neskúsene a dôverčivo, pretože bola uvedená žalovanou do omylu, že poskytuje záloh (svoju nehnuteľnosť) na úver pre žalobkyňu 2/ ako fyzickú súkromnú osobu. Nikdy by svoju nehnuteľnosť neposkytla ako záloh pre žalobkyňu 3/ E. B. – LIBRA ako podnikateľský subjekt na podnikateľské účely. Tento záloh poskytla žalobkyňa 2/ z dôvodu, že z uvedeného úveru sa vyplácalo urovanie so spoločnosťou TRUSTFIN, s.r.o. Poukazuje na akcesorický vzťah medzi zmluvou úverovou a predmetnou záložnou zmluvou. Zmluvu o zriadení záložného práva je v každom prípade potrebné posudzovať ako zmluvu s akcesorickou povahou, tzn., že je právne závislá od hlavnej zmluvy, ktorou je v tomto prípade zmluva o úvere. Ak hlavná zmluva zanikne alebo sa považuje za neplatnú, akcesorická zmluva stráca svoju právnu účinnosť. V tejto súvislosti si dovolila poukázať na ustálenú prax súdov, napr. rozsudok Krajského súdu Prešov, zo dňa 19.12.2023, sp. zn. 20CoCsp/11/2022, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31. mája 2004, sp. zn. 33 Odo 330/2002. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné považovať za neplatnú aj záložnú zmluvu uzatvorenú medzi firmou ASTON-REA a záložcom A. B. na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I..

6. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení podanom prostredníctvom právneho zástupcu k odvolaniu žalobkyne 1/ uviedla, že uvádzané dôvody neplatnosti a zmätočnosti zmluvy o úvere považuje za irelevantné, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho skutkového a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, odôvodnenie rozhodnutia súdu je zrozumiteľné a dostatočné a navrhuje odvolaciemu súdu potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu a požaduje priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Nie je jej zrejmé, zo znenia akej zmluvy odvolateľka vychádza, keďže zmluva o úvere č. XXXXXXXXX v článku I. bod 1 neuvádza dátum splatnosti 20.10.2023, ale dátum 20.10.2033. Zmluvu podpísala správna zmluvná strana, a to osoba E. B., pričom chýbajúci údaj názvu v jej označení v časti podpisu nemôže spôsobiť neplatnosť zmluvy, ale ide len o chybu v písaní. Nie je jej zrejmé, z akého právneho predpisu vyplýva povinnosť podnikateľskému subjektu uvádzať v zmluve o úvere, že sa jedná o účelový prevádzkový úver. Ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka upravujú zmluvu o úvere, pričom umožňujú dohodnúť účel úveru ako súčasť zmluvných podmienok, neukladajú však povinnosť definovať účel úveru. Nepochybne však zo zmluvy vyplýva, že sa uzatvára podľa Obchodného zákonníka a obsahuje aj ďalšie odkazy na Obchodný zákonník. Namietala, že by uviedla, že žalobkyňa 2/ žiadala o úver písomne. S tvrdeniami, že konateľ žalovanej prinútil žalobkyňu 2/ zobrať si úver na vyplatenie úveru u inej firmy O. N., že žalovaná vyvolala presvedčenie, že žalobkyňa 2/ pokračuje v zmluve ako fyzická osoba a že v zmluve musí uviesť, že žalobkyňa 2/ je podnikateľka z dôvodu prípadnej kontroly, prichádza rovnako ako druhá odvolateľka prvýkrát až vo svojich odvolaniach, a to napriek rozsiahlym písomným podaniam a argumentácii, ktoré skutočnosti však žalovaná popiera. K tvrdeniu žalobkyne 1/, že žalobkyňa 2/ nikdy nemala úmysel použiť poskytnutý úver na svoje podnikanie uviedol, že môže ísť len o sprostredkovanú informáciu žalobkyne 1/, pričom dodal, že jej neprináleží sa vyjadrovať k úmyslu žalobkyne 2/ a k tomu, či existuje účel, na ktorý by si chcela žalobkyňa 2/ požičať peniaze. Podotkla, že žalobkyňa 2/ mala a aj v súčasnosti má v predmete podnikania uvedených viacero predmetov činností, ktoré je oprávnená vykonávať. K námietke žalobkyne 1/, ktorá súdu vytýka, že sa nezaoberal spôsobom, ako naložila žalobkyňa 2/ s poskytnutými peňažnými prostriedkami uviedla, že dôvodom zamietnutia žaloby bol záver, že je neprípustná v zmysle právnych predpisov, ďalším bola skutočnosť, že žalobkyne ani raz neuviedli ako dôvod neplatnosti zmluvy okolnosti použitia poskytnutého úveru a nakoniec žalobkyne v tomto smere ani nepredložili žiaden dôkaz, akým spôsobom boli poskytnuté prostriedky použité. Navyiac, keďže v zmluve nebol uvedený účel poskytnutia úveru, je úplne irelevantné, akým spôsobom dlžník prostriedky použil. K námietanej absencii zasielania výpisu z úverového účtu žalovanou žalobkyňi 2/ uviedla, že ak úver poskytuje podnikateľ inej právnickej osobe (mimo bankového sektora), povinnosť zasielať výpis z úverového účtu musí byť výslovne dohodnutá v zmluve. V opačnom prípade takáto povinnosť automaticky nevyplýva zo zákona. Žalobkyňa 1/ sa snaží v bode VI. svojho odvolania vykresliť tak seba ako aj žalobkyňu 2/ ako nevedomé, neskúsene a dôverčivé osoby, že nedisponovali určitou mierou obozretnosti a nemali dispozíciu na kvalifikované posúdenie prezentovaných skutočností, s čím žalovaná absolútne nesúhlasí. Žalobkyňa 2/ je vysokoškolsky vzdelaná osoba, dlhodobo podnikajúca, ktorá určite bola schopná vyhodnotiť a

porozumieť situácii. Nejednalo sa u oboch žalobkýň tiež o prvý prípad prevzatia pôžičky alebo úveru, či už od bankového alebo nebankového subjektu. Navyše v zmysle článku VI. bodu 6. zmluvy o úvere mal dlžník možnosť bez udania dôvodu od zmluvy odstúpiť za predpokladu, že vráti celú požičanú sumu a dokonca by nebol povinný ani platiť žiadne úroky, alebo poplatky. Žalobkyne mali teda dostatok času sa oboznámiť s podmienkami zmluvy, a to nielen pred jej uzatvorením, ale dokonca do 14 dní od jej podpisu. Mali možnosť si dať zmluvu skontrolovať a posúdiť odborníkovi, čo však neurobili, preto žalovaná vychádzala z predpokladu, že zneniu zmluvy a svojim povinnosťami z nej vyplývajúcim porozumeli. Žalovaná považuje zmluvu o úvere, ako aj záložnú zmluvu za platné právne úkony, urobené slobodne, vážne, vedome, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok. Nestotožňuje sa s názorom žalobkyne 1/ prezentovaným v bode VII. odvolania; odôvodnenie rozhodnutia súdu považujeme za dostatočné, presvedčivé, súd sa zaoberal so všetkými právne relevantnými dôvodmi žaloby, zásadným spôsobom vysvetlil dôvody podstatné pre jeho rozhodnutie, toto je logické, zrozumiteľné, presvedčivé a správne. Žalovaná v neskoršom podaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu spresnila ešte svoje vyjadrenie k odvolaniu žalobkýň 1/, 2/, keď uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že odvolania žalobkýň sú takmer identické, považovala za postačujúce podať jedno vyjadrenie, v ktorom sa vyjadrila k tvrdeniam oboch žalobkýň. Svoje podanie zo dňa 25.02.2025 síce označila ako vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne 1/, vyjadrenie spracovala, ako je zrejme z jeho obsahu pre odvolania oboch žalobkýň, keďže tieto sa v podstate nelíšia, obsahujú rovnaké právne a skutkové argumenty a vo svojom vyjadrení sa navyše vyjadrila k tvrdeniam žalobkyne 1/ v súvislosti so záložnou zmluvou, ktoré boli nad rámec tvrdení žalobkyne 2/ v jej odvolaní.

7. Žalobkyňa 1/ vo svojej replike na vyjadrenie žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza, že trvá na podanom odvolaní v celom rozsahu, ako aj na dôvodoch v ňom uvedených. Nad rámec skutkového vymedzenia uplatnených odvolacích dôvodov v rámci podaného odvolania a v zákonnej lehote na podanie odvolania tiež tvrdí, že žalovaná sa vyjadrila len k odvolaniu žalobkyne 1/, tzn. že s odvolaním žalobkyne 2/ plne súhlasí a nemá k nemu žiadne námietky. K tvrdeniu žalovanej, že mohlo ísť len o sprostredkovanú informáciu žalobkyne 1/, že žalobkyňa 2/ nikdy nemala úmysel použiť poskytnutý úver na svoje podnikanie uviedla, že je nepravdepodobné, aby ona ako záložca zabezpečenej pohľadávky v neprospech ktorej sa zriadilo záložné právo na nehnuteľnosti zabezpečila vypožičané finančné prostriedky záložným právom na svoju vlastnú nehnuteľnosť, ktorej je výlučným vlastníkom, iba na základe „sprostredkovanej informácie“. Takýmto konaním by riskovala svoj vlastný majetok na to, aby si žalobkyňa 2/ vypožičala finančné prostriedky na svoju podnikateľskú činnosť. K tvrdeniu žalovanej, že použitie poskytnutého úveru žalobkyne neuviedli ako dôvod neplatnosti zmluvy o úvere uviedla, že to subsumujú tvrdenia, že predmetná zmluva má byť v celom kontexte posudzovaná ako spotrebiteľská. Napriek tomu, že nie je dlžníčkou z predmetnej úverovej zmluvy, je záložcom predmetnej pohľadávky v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva, preto je jasné, že o účele použitia finančných prostriedkov mala vedomosť. Žalovaná navyše zámernie zamlčuje fakt, že bola prítomná pri podpísaní úverovej zmluvy medzi žalovanou a žalobkyňou 2/, a teda mala veľmi dobrú vedomosť o tom, že si žalobkyňa 2/ v žiadnom prípade nepožičiavala finančné prostriedky na podnikanie. Dôkazom je zmluva o úvere, ktorú podpisovala žalovaná so žalobkyňou 2/ so zmluvou o záložnom práve, ktorú podpisovala so žalobkyňou 1/. Ako dôkaz navrhla, aby súd vyžiadal informáciu o podpísaní zmlúv z notárskeho úradu, tiež navrhla vypočuť O. N., ktorý ako zástupca firiem žalovaného ASTONREA s.r.o. a TRUSTFIN s.r.o. so žalobkyňami uzatváral úverové zmluvy a záložné zmluvy. Nesúhlasí s tvrdením žalovanej ohľadne množstva judikátov, ktoré nie sú aplikovateľné, nakoľko v množstve súdnych rozhodnutí je na strane žalovanej práve žalovaná spoločnosť, prípadne jej spriaznená spoločnosť, a to s rovnakým konateľom O. N.. V záhlaví zmluvy môžu byť chyby, v texte zmluvy mohli byť chyby, ale dôkazom uzatvorenia zmluvy je podpisová doložka. A z podpisovej doložky na tejto zmluve, ktorú žalovaná 2/ podpisovala na notárskom úrade, je nad všetku pochybnosť zrejme, že žalovaná vedome uzatvorila zmluvu s fyzickou osobou - nepodnikateľom. Žalovaná s uzatváraním zmlúv má bohaté skúsenosti, preto tvrdenie, že práve pri podpisovej doložke ide o „chybu v písaní“ je absurdné. Navyše životná partnerka žalovaného C. N. M. I., ktorá má právnické vzdelanie sa vyjadrila, že pomáhala žalovanému zmluvy pripravovať. Ide o vysokoškolsky vzdelanú osobu s právnickým vzdelaním, ktorej je veľmi dobre zrejme, že v zmluve je najdôležitejšia podpisová doložka - teda kto zmluvu uzatvára a v prípade tejto zmluvy je zrejme, že zmluvu uzatvárala fyzická osoba - nepodnikateľ. Ak by sa jednalo o chybu, mala žalovaná množstvo času na to, aby takúto údajnú chybu v písaní opravila. Žalovaná ani po tom, čo žalobkyňa 2/ túto skutočnosť uviedla, nevyhotovila dodatok k zmluve k tejto údajnej „chybe v písaní“ - čím potvrdila, že sa o žiadnu chybu „opravu“ nejednalo, ale uzatvárala vedome zmluvu s fyzickou osobou - nepodnikateľom.

8. Žalovaná vo svojej duplike na repliku žalobkyne 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza, že sa pridrižiava svojho vyjadrenia k odvolaniu oboch žalobkýň. K tvrdeniam žalobkyne 1/ uvádza, že podnikala v oblasti poskytovania finančných prostriedkov a tieto poskytovala potom, ako sa sprísnila podmienky pre poskytovanie úverov spotrebiteľom, už iba podnikateľom o ktorej skutočnosti bola žalobkyňa 2/ informovaná. Zmluvu, ktorú podpísala aj žalobkyňa 2/, mohla mať žalovaná pripravenú a používať ju opakovane, avšak zo znenia zmluvy je zrejmé, že je pripravená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka a že túto uzatvárala žalovaná s podnikateľskými subjektami. Žalobkyňa 1/ nijako nepreukázala svoje tvrdenie, že by práve predmetnú zmluvu, ktorú podpísala žalobkyňa 2/, používala vo vzťahu k neurčitému okruhu spotrebiteľov, ktoré jej tvrdenie tiež popiera. K tvrdeniu žalobkyne 1/, že je nepravdepodobné, aby riskovala časť svojho majetku na zabezpečenie podnikateľského úveru žalobkyne 2/ uviedla, že žalobkyňa 1/ svoj majetok bez problémov zaťažovala záložnými právami v prospech bankových, ako aj nebankových subjektov, dokonca došlo k vydraženiu nehnuteľnosti v jej vlastníctve, ktorá bola predmetom zálohu a ďalšie dve nehnuteľnosti, nachádzajúce sa v k.ú. I., zapísané na LV č. XXXX, sú predmetom výkonu záložného práva viacerých veriteľov z čoho je teda zrejmé, že žalobkyňa 1/ poskytovala svoj majetok na zabezpečenie akéhokoľvek úveru pre seba, či svoju sestru - žalobkyňu 2/. Žalovaná nemá dôvod zamieňať, či bola žalobkyňa 1/ prítomná pri podpise zmluvy o úvere so žalobkyňou 2/. Ak teda žalobkyňa 1/ tvrdí, že práve z dôvodu, že bola prítomná pri podpise zmluvy o úvere s jej sestrou, žalobkyňou 2/ mala veľmi dobrú vedomosť o tom, že si nepožičiava prostriedky na podnikanie, bezpochyby mala žalobkyňa 1/ možnosť aj sa oboznámiť so znením zmluvy a s tým, že žalobkyňa 2/ je označená identifikačnými údajmi podnikateľa a teda zmluvu podpisuje ako podnikateľský subjekt. Nesúhlasí s návrhom žalobkyne 1/ na vykonanie dokazovania výsluchom O. N., konateľa žalovanej a žalobkýň. Konateľ žalovaného sa riadne zúčastnil nariadeného pojednávania na súde prvej inštancie a bol pripravený vo veci vypovedať na rozdiel od žalobkýň, ktoré sa každé pojednávanie vo veci snažili zmariť s cieľom ich odročenia svojimi ospravedlňeniami. Pokiaľ by sa žalobkyne zúčastnili pojednávania, mali možnosť sami vo veci vypovedať a tiež navrhnúť vypočuť konateľa žalovanej a tiež mu klásť otázky. Takýto dôkazný prostriedok však žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie nenavrhl. Žalovaná popiera tvrdenia žalobkyne 1/ o tom, aké dôvody pre uzavretie zmluvy uviedla žalovaná žalobkyňu 2/ ohľadom kontrolných orgánov. Označuje ich za vymyslené. Navyiac tvrdenie žalobkyne 1/, že toto možno odvodiť aj zo zistených informácií o žalovanej, ktorej mali byť uložené pokuty a z tohoto žalobkyňa 1/ vyvodzuje pravdepodobnosť, že žalovaná uviedla túto skutočnosť práve z dôvodu, aby seba ochránil pred ďalším pokutovaním, je úplne iracionálne. K tvrdeniam žalobkyne 1/ v súvislosti s podpisom zmluvy odkazuje na podpisovú časť zmluvy, z ktorej je nepochybné, že zmluvu podpísala žalobkyňa 2/, ktorá je súčasne podnikateľským subjektom a jediným oprávneným subjektom za daného podnikateľa podpisovať je fyzická osoba E. B.. To, či je k menu osoby podpisujúcej zmluvu pripojený údaj jeho rodného mena je úplne irelevantné. E. B. (žalobkyňa 2/) ako fyzická osoba zmluvu podpísala pred notárom a tento osvedčil skutočnosť, že sa jedná u podpisujúceho o E. B. z jej občianskeho preukazu, pretože iba táto je oprávnená za podnikateľa E. B. podpisovať právne úkony. Právna zástupkyňa súdu nezatajila žiadne závažné skutočnosti. Žalovaná tvrdenie, že uzatvorila v roku 2015 zmluvu o spotrebnom úvere na zachovanie vlastníctva nehnuteľnosti s nejakou fyzickou osobou nijako nesúvisí s týmto konaním, kde je predmetom skúmania úverová zmluva uzatvorená podľa Obchodného zákonníka v roku 2018.

9. Žalovaná v následnom doplnenom vyjadrení k replike žalobkyne 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu navyiac uvádza, že žalobkyne sami vo svojich podaniach potvrdili, že pred uzatvorením zmluvy so žalovanou rokovali o zmluve, jej znení, podmienkach, keď sami tvrdia, že žalovaná uviedla, že žalobkyňa 2/ ako dlžník musí byť identifikovaná ako podnikateľský subjekt. Nesúhlasí s tvrdením žalobkýň o dôvodoch pre uzatvorenie zmluvy. Žalobkyne teda jasne potvrdzujú, že žalobkyňa 2/ bola žalovanou vyrozumená o tom, že jej bude žalovaná poskytovať úver podľa Obchodného zákonníka, že v zmluve bude žalobkyňa 2/ označená podnikateľskými údajmi, názvom podnikania a tiež IČO- m. Konateľ žalovanej oznámil žalobkyňam, že jeho spoločnosti nemajú oprávnenie poskytovať úvery spotrebiteľom a úvery poskytujú, vzhľadom na zmenu legislatívy, už iba podnikateľom. Na základe tejto informácie žalobkyňa 2/ oznámila, že ona tieto podmienky spíňa a predložila žalovanej na dôkaz svoj výpis zo živnostenského registra a v konečnom dôsledku úverovú zmluvu takto koncipovanú po oboznámení sa s jej obsahom aj podpísala. Z uvedeného postoja žalobkýň je zrejmé, že v tom čase vôbec neuvažovali o dôsledkoch svojho konania, prvoradým bolo pre nich získať finančné prostriedky. S tvrdením, že žalobkyne boli podvedené a že vlastne žalobkyňa 2/ ani nevedela, že podpisuje úverovú zmluvu ako podnikateľský subjekt, prichádzajú až po tom, čo stratili schopnosť úver splácať a účelovo sa snažia

vykresliť seba ako oklamané osoby, v snahe získať pre seba výhodnejšie postavenie spotrebiteľa. Pokiaľ žalobkyne teraz tvrdia, že žalobkyňa 2/ nemala úmysel podpísať zmluvu ako podnikateľský subjekt a nikdy by tak neurobila, od čoho odvodzujú neplatnosť zmluvy o úvere, tak túto neplatnosť (pokiaľ by bola prítomná), za daných okolností by spôsobila práve žalobkyňa 2/, ktorá uviedla do omylu žalovanú, keď jej sama predložila živnostenské oprávnenie a zmluvu po oboznámení sa s jej obsahom aj riadne podpísala, finančné prostriedky úveru prijala na svoj účet a tieto spotrebovala.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej a jemu predchádzajúceho konania.

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebný ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

12. Žalobkyne vychádzajúc z obsahu spisu, sa podanou žalobou (po vylúčení na samostatné konanie v jej časti a to o určenie, že záložné právo zo záložnej zmluvy nevzniklo) domáhali určenia, že zmluva o úvere/pôžičke č. 90217675 zo dňa 03.10.2018 uzatvorená medzi firmou ASTON-REA s.r.o. a E. B., resp. E. B. (žalobkyňou 2/) je neplatná a tiež určenia, že záložná zmluva uzatvorená medzi firmou ASTON-REA a záložcom A. B. (žalobkyňou 1/) na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I., je neplatná.

13. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobu v celom rozsahu zamietol (výrokom I.) ako procesne neprípustnú pre neexistenciu právneho predpisu umožňujúceho žalovať o určenie právnej skutočnosti z hľadiska ust. § 137 písm. d/ CSP. Pokiaľ ide o trovy konania vzniknuté stranám sporu, žalovanej ako úspešnej strane, ich náhradu priznal v plnom rozsahu voči žalobkyňiam (výrokom II.).

14. Odvolateľky (žalobkyne) posúdiac obe odvolania podľa ich obsahu, ťažiskovo namietajú porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP). V konkrétosti ťažiskovo tvrdia nesprávne právne posúdenie charakteru úverovej zmluvy ako nepodliehajúcej normám spotrebiteľského práva a v nadväznosti na to tiež záver o procesne neprípustnej nimi formulovanej žalobe, ďalej tvrdia nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne hodnotenie dôkazov (súd nezisťoval okolnosti podpisu úverovej zmluvy, spôsobu naloženia s finančnými prostriedkami, nezaobranie sa obsahovou stránkou zmluvy) domáhajú sa aplikácie spotrebiteľského práva, predkladajú v odvolacom konaní (ako súčasť podaných vyjadrení) rôzne listiny, ktoré podľa ich tvrdení majú mať význam pre posúdenie vecnej stránky uzatvorených zmlúv, ktoré pred súdom prvej inštancie nepredkladali.

15. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, pričom existenciu takejto vady nezistil a samotné odvolateľky ju ani netvrdili.

16. Následne odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu rozhodnutie z hľadiska jeho správnosti vo svetle vecných odvolacích námietok vzťahujúcich sa k možnému naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých je založené rozhodnutie v otázke určenia existencie právnej skutočnosti (neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o záložnom práve), keď odvolateľky tvrdia, že súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa).

17. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie

dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

18. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

19. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobkyň, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, vykonal predložené/navrhnuté dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP a zo správne zistených skutočností, vyvodil tiež správne právne závery na ktorých založil svoje zamietajúce rozhodnutie. Správne zvoleným postupom súd prvej inštancie predtým, ako pristúpil k posudzovaniu vecnej opodstatnenosti žaloby, primárne (plniac si svoju zákonnú povinnosť) sa zaoberal (keďže žaloba je formulovaná na určenie právnej skutočnosti) jej prípustnosťou z hľadiska ust. § 137 písm. d/ CSP, pričom s ním prijatým záverom o jej neprípustnosti (keďže možnosť jej podania zo žiadneho osobitného predpisu nevyplýva) čo plne dopadá aj následne na zmluvu o záložnom práve, ktorá má vo vzťahu k zmluve o úvere akcesorický charakter, sa odvolací súd stotožňuje, keď predpokladom takéhoto záveru bolo správne zistenie, že zmluvný vzťah medzi stranami, založený identifikovanou zmluvou o úvere v okolnostiach danej veci nenapĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy a preto naň nemožno nahliadať a tento posudzovať vo svetle spotrebiteľského práva (rovnako ako na zmluvu o záložnom práve). Za správny je za týchto okolností potrebné považovať aj súvisiaci výrok o náhrade trov konania, keď vzhľadom na plný úspech žalovanej v spore jej súd priznal plný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyniam (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie rozhodoval poukazom na relevantné skutočnosti, s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, pričom odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v časti neprípustnosti žaloby a charakteru zmluvných vzťahov, konštatuje jeho správnosť a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Nad rámec toho, že s tvrdeniami strán a skutočnosťami ktoré vyšli najavo v rámci zákonnej koncentrácie konania (teda v konaní pred súdom prvej inštancie) sa vysporiadal už súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, odvolací súd vo vzťahu k námietkam obsiahnutým v odvolaniach uvádza:

21. Primárne vo vzťahu k podaným odvolaniam je potrebné konštatovať, že tieto sú svojim rozsahom pomerne obsiahle a prakticky až na minoritné odlišnosti identického obsahu, založené ťažiskovo na tvrdeniach a dôkazoch, ktoré pred súdom prvej inštancie produkované neboli (tzv. novotách v odvolacom konaní).

22. Keďže žalobkyne na ochranu svojich práv (neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o záložnom práve) zvolili určovaciu žalobu, správne sa súd prvej inštancie venoval otázke jej procesnej prípustnosti vo svetle § 137 CSP.

23. Otázka prípustnosti zvolenej žaloby z hľadiska ust. § 137 CSP a teda aj otázka (ne)existencie naliehavého právneho záujmu, či existencie osobitného predpisu oprávňujúceho žalobcu k podaniu určovacej žaloby, je vecou právneho posúdenia.

24. Základným predpokladom prípustnosti a následne tiež aj úspešnosti určovacej žaloby, o ktorú ide tiež v posudzovanej veci, v prípade ak ide o žalobu na určenie práva (§ 137 ods. 1 písm. c/ CSP) je záver o existencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pokiaľ tento nevyplýva z osobitného predpisu (kedy ho preukazovať nie je potrebné) a v prípade ak ide o určenie právnej skutočnosti podľa §

137 ods. 1 písm. d/ CSP je takáto žaloba prípustnou len v prípade zistenia, že určenie konkrétnej právnej skutočnosti vyplýva z osobitného predpisu. Pokiaľ takto normované predpoklady z hľadiska ustanovenia § 137 CSP, ako základné podmienky prípustnosti pri kročení k posudzovaniu vecnej stránky žalobného návrhu nie sú splnené, v prípade záveru o ich nedostatku, je bez ďalšieho daný dôvod zamietnutia žaloby ako celku.

25. Kritériom pre pozitívno-právne členenie žalôb je v zásade podľa § 137 CSP žalobcom formulovaný žalobný návrh (petit) v spojitosti s právnym dôvodom tvrdeného práva. Význam ust. § 137 je predovšetkým normatívny, ktorý normatívny význam spočíva v tom, že ustanovenie vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d/ CSP) vychádzajúca zo znenia ustanovenia, ktoré ju normuje, musí vyplývať z osobitného predpisu (hmotného práva), ktorý určitú osobu oprávňuje, alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú určovaciu žalobu, ktoré oprávnenie podať takúto určovaciu žalobu zakladá nevyvrátiteľnú domnienku, že právny záujem žalobcu je daný, pokiaľ však takáto možnosť z osobitného predpisu nevyplýva, bez ďalšieho to indikuje k zamietnutiu takto formulovanej žaloby pre jej neprípustnosť a to bez jej meritórneho prejednania. Zmluvy a iné právneho úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“). V prípade úverovej zmluvy, ak by sa jednalo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, žaloba o jej neplatnosť by bola prípustná podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

26. Podľa § 1 ods. 2 prvá veta zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom k 03.10.2018, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

27. Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom k 03.10.2018, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania, alebo povolania.

28. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyne požadujú určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXX datovanej dňom 03.10.2018, uzavretej medzi žalobkyňou 2/ ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom a v nadväznosti na to tiež určenie záložnej zmluvy uzatvorenej na zabezpečenie tohto dlhu medzi žalovanou a žalobkyňou 1/. Z obsahu písomnej zmluvy o úvere zo dňa 03.10.2018 vyplýva, že žalobkyňa 2/ ako dlžník bola v zmluve označená názvom: E. B. - J., s údajom o sídle: F. X, XXX XX D. - F., IČO: XXXXXXXX, zápis v ŽR Okresného úradu Bratislava, číslom živnostenského registra: 105 - 9351, zastúpená E. B. , r.č. XXXXXX/XXXX. V úvode písomnej zmluvy o úvere sa uvádza, že táto sa uzatvára podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v platnom znení. V článku I. bodu 2 zmluvy je uvedené, že predmetom zmluvy je poskytnutie úveru vo výške 20.000,- eur s fixným úrokom 9,12 %. Zmluvné strany sa dohodli na splácaní úveru dlžníkom v mesačných splátkach podľa splátkového kalendára od 20.10.2018 do 20.09.2033. Dlžník sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v lehote do 20.10.2033 a zaplatiť z nich úrok. Veriteľ sa zaviazal poskytnúť úver dlžníkovi na číslo účtu K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. V článku IV. zmluvy bola naformulovaná dohoda o zabezpečení úveru, a to v podobe záložného práva na byt tam uvedený vo vlastníctve žalobkyne 1/. Zo znenia článku VIII. bod 5 zmluvy vyplýva, že zmluvné strany prehlasujú, že v zmysle § 262 Obchodného zákonníka sa na právny vzťah vyplývajúci z tejto zmluvy nevzťahujú ustanovenia § 503 ods. 3 druhá veta Obchodného zákonníka, a ani § 503 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere bola podpísaná dlžníčkou (žalobkyňou 2/) označenou ako E. B., I. B. a konateľom veriteľa. Pravosť podpisu žalobkyne 2/ bola notársky osvedčená v deň podpisu zmluvy o úvere (č.l. 87 spisu). Z výpisu zo živnostenského registra č. 105-9351 nachádzajúceho sa na č.l. 69-70 spisu vyplýva, že žalobkyňa 2/ podniká pod obchodným menom E. B.- J., pričom miesto jej podnikania je zároveň miestom jej trvalého pobytu, a to F. X, XXX XX D.- F.. Dňa 03.10.2018 žalobkyňa 1/ ako záložca dňa 03.10.2018 uzavrela so žalovanou ako záložným veriteľom zmluvu o záložnom práve k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne 1/ na zabezpečenie pohľadávky žalovanej ako záložného veriteľa z úverovej zmluvy č. XXXXXXXX. Konateľ žalovanej O. N. vložil na účet označený dlžníčkou č. K. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 20.000,- eur, ktorá skutočnosť preukázateľne vyplýva z hotovostného vkladu a potvrdenia o zaplatení poplatku na č.l. 91 spisu z 03.10.2018.

29. Predpokladom meritórneho prejednávania žaloby formulovanej na určenie právnej skutočnosti je vychádzajú z § 137 písm. d/ CSP zistenie, že oprávnenie na jej podanie vyplýva z osobitného predpisu, ktorý záver by v okolnostiach danej veci mohol prichádzať do úvahy len v prípade, ak by zmluva o úvere (na ktorú nadväzuje zmluva o zriadení záložného práva) mala spotrebiteľský charakter (bola by prípustnou podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Vyššie uvedené ťažiskovú otázku súd prvej inštancie vyriešil s negatívnym záverom a v okolnostiach danej veci sa s ním stotožňuje tiež odvolací súd.

30. Vychádzajú z obsahu dotknutej zmluvy, skutočností ktoré produkovali v priebehu konania pred súdom prvej inštancie obe strany, teda komplexných okolností danej veci, odvolací súd považuje za správny názor, že žalobkyňa 2/ pri uzatváraní zmluvy o úvere konala vo vzťahu k žalovanej v postavení podnikajúceho subjektu, keďže v zmluve je ako dlžník označená obchodným menom, miestom podnikania (sídлом), IČO-m a číslom živnostenského registra, zo znenia obsahu zmluvy o úvere tiež vyplýva, že zmluva sa uzatvára podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a skutočnosť, že úver by mal byť poskytnutý na iný, ako podnikateľský účel jednak zo zmluvy nevyplýva, jednak to žalobkyne v konaní pred súdom prvej inštancie ani netvrdili. V samotnej zmluve účel úveru uvedený nie je a napriek tomu zmluva o úvere bola žalobkyňou 2/ podpísaná (nič iné preukázané, ani tvrdené nebolo). Aktuálna námietka žalobkyň, že znenie zmluvy ani text zmluvy neuvádza, že ide o podnikateľský úver sama osebe, navyiac uvádzaná ako novota až v odvolacom konaní, nie je spôsobilá k záveru o spotrebiteľskom charaktere zmluvy. Ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka upravujúce zmluvu o úvere umožňujú dohodnúť účel úveru ako súčasť zmluvných podmienok, neukladajú však povinnosť definovať účel úveru. Veriteľ v zásade nemá dôvod preskúmať subjektívny zámer o tom, ako potencionálny dlžník naloží s poskytnutým úverom, ale vychádza z objektívnych skutočností danej veci, ktorými aj v tomto prípade boli podnikateľské údaje ktoré žalobkyňa veriteľovi predložila, tieto boli do zmluvy zapracované a ona v tejto podobe so svojim označením ako podnikateľského subjektu zmluvu tiež podpísala pri plnom vedomí, že v zmluve účel úveru (pokiaľ sa ho teraz domáha) uvedený nie je. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyň, že požičanú sumu žalobkyňa 2/ nikdy nemala v úmysle využiť/tiež nevyužila na podnikanie, tak vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali v prospech takéhoto záveru najavo nevyšli. Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd poznamenáva, že žalobkyňa 2/ mala a aj v súčasnosti má v predmete podnikania uvedených viacero predmetov činnosti, ktoré je oprávnená vykonávať, a tak možno predpokladať (tiež za stavu že sama poskytla do zmluvy svoje podnikateľské identifikačné údaje), že úver mohol byť použitý na výkon niektorej z nich. Nespôsobilé k odlišnému záveru je tvrdenie žalobkyň, že súd sa nezaoberal, akým spôsobom bolo naložené s finančnými prostriedkami. Jednak z úspornej argumentácie žalobkyň pred súdom prvej inštancie požiadavka v tomto smere nevyplývala, jednak pri uzatváraní zmluvy o úvere poskytovanom dlžníkovi - podnikateľovi (o čom nemal dôvod veriteľ v tomto prípade vzhľadom na poskytnuté údaje pochybovať o to viac, že dlžníčku informoval, že poskytuje úvery už len podnikateľom) nebolo povinnosťou veriteľa zaoberať sa tým, na čo reálne dlžník finančné prostriedky použije. Žalobkyne majú prostredníctvom odvolania snahu vytvárať obraz o sebe, ako nevedomých, neskúsených a dôverčivých osobách, čo však dôveryhodne nevyznieva vezmúc do úvahy, že žalobkyňa 2/ je osobou vysokoškolsky vzdelanou, dlhodobo podnikajúcou v rôznych činnostiach, u oboch žalobkyň nejde o prvý prípad prevzatia pôžičky alebo úveru, či už od bankového alebo nebankového subjektu, preto obrana založená na tom, že v momente, kedy úverovú zmluvu a zmluvu o záložnom práve podpisovali, konali „neskúsene“ nie je udržateľnou, pričom nemožno opomenúť tiež fakt, že až do doby, ako sa veriteľ začal snažiť o vymozenie svojho dlhu (potom čo ho žalobkyňa 2/ riadne nesplácala) ani raz nenamietali neplatnosť právnych úkonov, netvrdili spotrebiteľský charakter vzťahov nimi založených. Navyiac pokiaľ sa im zmluvami založené vzťahy zdali nekonformnými, v zmysle článku VI. bodu 6. zmluvy o úvere mal dlžník možnosť bez udania dôvodu od zmluvy odstúpiť za predpokladu, že vráti celú požičanú sumu a dokonca by nebol povinný ani platiť žiadne úroky, alebo poplatky. Bol teda dostatok času aj od podpisu zmluvy jej účinky zvrátiť, ktorý mohli využiť tiež k jej odbornému posúdeniu, čo však neurobili, preto nie je dôvod ani pochybovať o tom, že boli plne uzročené s charakterom tejto zmluvy (v zmysle že nepodlieha spotrebiteľskému právu).

31. So zreteľom na vyššie uvedené závery, keďže žalobkyne formulovali svoju žalobu na vyslovenie neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy záložnom práve, pričom súd prvej inštancie správne posúdil, že nešlo o spotrebiteľskú zmluvu o úvere, resp. žalobkyňa 2/ nemala postavenie spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k uzatvoreniu zmluvy

o úvere (03.10.2018), ktoré závery potom dopadajú aj na zmluvu o záložnom práve, čo vylučuje záver o procesnej prípustnosti žaloby podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na posúdení žaloby formulovanej na určenie právnych skutočností pre jej procesnú neprípustnosť vecne správne, indikujúce k jeho potvrdeniu odvolacím súdom, ktorý sa už ďalšími vecnými námietkami týkajúcimi sa dôvodov neplatnosti zmluvy nezaoberal, keďže dôvod zamietnutia neprípúšťa meritórne posudzovanie nároku. Odvolací súd poznamenáva, že vzhľadom na časť žaloby v časti o určenie, záložné právo zo záložnej zmluvy uzatvorenej medzi ASTON-REA s.r.o. a záložcom A. B., na byt č. X, 2. NP, na ulici G. H. XX, súp. č. XXXX, D., zapísaný na LV č. XXXX pre k.ú. I. nevzniklo, ktorá bola vylúčená na samostatné konanie, vecné námietky žalobkyň nepochybne nájdú v danom konaní svoje uplatnenie.

32. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal zostávajúcimi odvolacími námietkami žalobkyň vo svetle nimi produkovaného dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

33. Pokiaľ v odvolacom konaní žalobkyne vo vzťahu ku svojim tvrdeniam o spotrebiteľskom vzťahu s domáhaním sa aplikácie ustanovení o ochrane spotrebiteľa tiež dôvodí, že je potrebné sa zaoberať skutočnosťou, že suma poskytnutého úveru bola žalobkyňami použitá na vyplatenie „dohody o urovnaní“ so spoločnosťou TRUSTFIN s.r.o., tiež ďalšie skutočnosti, či navrhujú vykonať dôkazy, ktoré tvrdia a predkladajú však až v priebehu odvolacieho konania v spojitosti s objasnením akým spôsobom bolo naložené s finančnými prostriedkami a za akým účelom žalobkyňa 1/ podpísala zmluvu o záložnom práve, tak tieto námietky nie sú spôsobilé k odvolaciemu prieskumu, keďže ako novoty v odvolacom konaní, sú z hľadiska § 366 CSP diskvalifikované z odvolacieho prieskumu pre nesplnenie zákonných predpokladov toto umožňujúcich, pretože vo vzťahu k nim si odvolateľky nespĺnili svoju povinnosť preukázať (ale ani tvrdiť) splnenie podmienok pre ich prípustnosť.

34. Žalobkyne vo svetle vyššie uvedeného dôvodu na odvolanie primárne spochybňujú odkazom na konkretizované rozhodnutia Ústavného súdu SR touto problematikou sa zaoberajúce (napr. I. ÚS 327/2010, II. ÚS 6/2003, či III. ÚS 36/2010), nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tvrdiac, že toto podľa ich názoru nie je presvedčivé, neobsahuje žiadne vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je vnútorne rozporná, trpí nedostatkom odkazu na príslušné právne predpisy, resp. ustálenú rozhodovaciu prax, ktorá by jednoznačne preukazovala, o čo konkrétne opiera súd prvej inštancie svoje presvedčenie, označujú ho za nepreskúmateľné a arbitrárne.

35. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje (ako to vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje tak najvyšší, ako aj ústavný súd), aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver.

36. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto prípade vzťahujúce sa k ťažiskovým záverom na ktorých je rozhodnutie založené (procesná neprípustnosť žaloby, nespotebiteľský charakter zmluvy), rámcovo tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie jeho prieskumu v odvolacom konaní, spĺňajúc parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami danými ust. § 220 ods. 2 CSP, vysporiadavajúc sa s rozhodujúcou argumentáciou oboch strán sporu, prieskumom nebola zistená jeho nekonzistentnosť, či vnútorná rozpornosť, nevykazuje ani znaky arbitrárnosti. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že aj Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že súd v rozsudku nemusí reagovať na každý argument prednesený v súdnom konaní, vyžaduje sa, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia (či jeho časti) považovaný za významný (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, obidva z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B), čo dopadá v plnej miere tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05), k naplneniu čoho v posudzovanej veci aj došlo.

37. Skutočnosť, že žalobkyne sa so spôsobom posúdenia nastolených otázok súdom prvej inštancie, či dôvodmi, na ktorých rozhodnutie založil súd prvej inštancie subjektívne nestotožňujú a považujú ich za

nesprávne, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a tiež nemôže byť spôsobilá založiť odlišné rozhodnutie, ak súd prvej inštancie pri posudzovaní esenciálnych otázok vychádzal z platnej právnej úpravy.

38. Samotná polemika odvolateľiek so závermi súdu prvej inštancie, či len prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, alebo len kritika toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu dotknutých právnych otázok, významovo nie je spôsobilou narušiť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

39. Z uvedených dôvodov tak nebolo možné konštatovať pre tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia naplnenie odvolacieho dôvodu uvedeného tak v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

40. K naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces) nie je spôsobilou v konečnom dôsledku ani námietka odvolateľiek spočívajúca v tom, že súd prvej inštancie nedodrжал procesný postup uvedený v ust. § 183 CSP.

41. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Nemožno totiž pochybovať, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí tiež NS SR (uznesenie zo dňa 17.10.2011 pod sp.zn. 7Cdo 42/2010) so závermi ktorého sa odvolací súd plne identifikuje, že konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Ako však tiež uvádza vo svojom rozhodnutí pod sp. zn. 8Cdo 84/2017 NS SR základné právo na spravodlivé súdne konanie treba chápať ako zásadne „výsledkové“, z čoho vyplýva, že pri skúmaní, či (ne)došlo k zásahu do tohto práva treba mať na zreteli proces ako celok (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Určujúci z tohto hľadiska nie je jednotlivý úkon súdu alebo niektorá časť súdneho konania (ako celku), kľúčový význam má jeho výsledok. Vo svetle uvedeného je potrebné teda skúmať, či účastník (aj v prípade možného procesného pochybenia) mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania v okolnostiach posudzovanej veci napríklad tým, že mohol produkovať tvrdenia, či dôkazy. Konanie pred súdom musí totiž zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Civilný sporový poriadok účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich, v neposlednom rade aj právo na zachovanie rovnosti strán v konaní tiež prostredníctvom práva zúčastniť sa pojednávania a v rámci neho uplatňovať tiež procesné oprávnenia.

42. Dôvody odročenia pojednávania sú obsiahnuté v ust. § 183 CSP. V zmysle odseku 1 uvedeného ustanovenia, pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa ods. 2, od advokáta okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu. Podľa ods. 3, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Podľa odseku 4 ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla.

43. Podľa § 184 ods. 1 CSP súd rozhodne o odročení pojednávania bezodkladne; o tom upovedomí tých, ktorí boli na pojednávanie predvolaní. Súd uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

44. Vychádzajúc z citovaných ustanovení, predvolanie na pojednávanie vykonáva súd z úradnej povinnosti, pričom je jeho povinnosť predvolať všetky osoby, ktoré ustanovuje zákon, prostredníctvom čoho sa zabezpečuje, aby bolo strane konania umožnené vykonať právo na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je aj možnosť zúčastniť sa na pojednávaní. V prípade žiadosti strany o odročenie pojednávania je rozhodujúce, či táto žiadosť má pôvod v dôležitých skutočnostiach, ktoré opodstatnene

diskvalifikujú stranu z účasti na pojednávaní a zároveň, či táto žiadosť bola súdu doručená bezodkladne (čo znamená ihneď potom, ako takýto ňou tvrdený a samozrejme preukázaný dôvod vznikol). V konkrétnostiach posudzovanej veci, ako odvolací súd zistil preskúmaním spisového materiálu, súd prvej inštancie vo veci nariadil prvé pojednávanie po prvotných úkonoch vo veci na deň 29.02.2024, ktoré bolo na žiadosť žalobkyň z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu odročené s následne nariadeným termínom pojednávania na 16.05.2024. Ako vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania (č.l. 149 a nasl.), toto sa uskutočnilo za účasti právneho zástupcu žalovanej, na pojednávanie sa nedostavili sporové strany. Súdu bolo v ranných hodinách doručené podanie advokáta JUDr. Ladislava Pavloviča, v zmysle ktorého tento prevzal zastupovanie žalobkyň v tomto spore dňa 15.05.2024. Z dôvodu prevzatia plnej moci deň pred pojednávaním a nedostatku času na naštudovanie veci požiadal o odročenie pojednávania. Napriek tomu, že žalobkyne mali dostatok času zvoliť si kvalifikované právne zastúpenie (pokiaľ oň mali záujem) pojednávanie bolo súdom odročené na 18.06.2024 v zmysle žiadosti JUDr. Ladislava Pavloviča, ktorý nepreukázanie plnej moci ktorú nepredložil pripisoval omylu na jeho strane. Dňa 05.06.2024 bola doručená súdu prvej inštancie opätovne žiadosť právneho zástupcu žalobkyň o znovu odročenie pojednávania z dôvodu kolízie jeho pojednávani s tým, že mu bol v inom konaní vedenom na Okresnom súde Trnava vytyčený termín pojednávania na 18.06.2024 o 12:45 hod (skôr ako termín pojednávania v tomto konaní), o čom ako dôkaz doložil zápisnicu. Žalobkyne trvali na jeho osobnej účasti na pojednávaní v tejto veci. Zároveň ospravedlnil neúčast žalobkyň na pojednávaní. Ako vyplýva z úradného záznamu súdu na č.l. 157, súd na základe písomnej žiadosti právneho zástupcu žalobkyň o odročenie pojednávania zo dňa 05.06.2024 a na základe rozhovoru s právnym zástupcom žalobkyň, ktorý potvrdil, že pojednávanie na Okresnom súde dňa 18.06.2024 sa uskutoční, uvedený dôvod právneho zástupcu žalobkyň považoval za dôležitý, a preto odročil pojednávanie na deň 22.08.2024. Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že právny zástupca žalobkyň oznámil mailom dňa 15.08.2024 o 17:07 hod. súdu vypovedanie plnej moci a odstúpenie od zmluvy o poskytnutí právnych služieb z ktorého dôvodu sa nezúčastní na nadchádzajúcom pojednávaní. Následne dňa 21.08.2024 o 1:54 hod (deň pred nariadeným pojednávaním) žalobkyne oznámili mailom súdu, že boli nútené vypovedať splnomocnenie právnemu zástupcovi JUDr. Ladislavovi Pavlovičovi, hľadajú si nového právneho zástupcu, z ktorého dôvodu žiadajú odročiť pojednávanie, žiadali, aby súd nepojednával v ich neprítomnosti, pojednávania sa chcú osobne zúčastniť a uviesť veci na pravú mieru. Súd v reakcii na túto žiadosť oznámil mailom zo dňa 21.08.2024 o 11:10 hod. žalobkyniam, že žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, s poukazom na to, že uvedený dôvod v žiadosti o odročenie pojednávania nie je závažnou skutočnosťou na jej vyhovenie, ale ide o nimi zavinenú prekážku neúčasti žalobkyň na pojednávaní. V rámci dôvodov nevyhovenia žiadosti súd tiež uviedol, že žalobkyne požiadali už celkovo štvrtýkrát o odročenie pojednávania, pričom súd ich žiadostiam doposiaľ vyhovel. Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že právny zástupca žalovanej oznámil mailom dňa 21.08.2024 o 13:26 hod súdu, že z dôvodu náhlejšej brušnej virózy a horúčky sa nemôže zúčastniť pojednávania, klient trvá na jeho prítomnosti, z ktorého dôvodu žiada odročiť pojednávanie. Súd v reakcii na túto žiadosť oznámil mailom zo dňa 21.08.2024 o 14:06 hod právnemu zástupcovi žalovanej, že pre jej nepriaznivý zdravotný stav odročuje pojednávanie a z tohto dôvodu ich účasť na pojednávaní nie je nutná. Pojednávanie odročil na 05.11.2024. Dňa 31.10.2024 boli doručené súdu prvej inštancie celkovo dve žiadosti žalobkyne 2/ o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, o čom súdu predložila kópiu dokladu o PN. Ako vyplýva z úradného záznamu súdu na č.l. 179, súd z dôvodu PN žalobkyne 2/ pojednávanie neodročil, keď účasť žalobkyne 2/ neposúdil pre rozhodnutie súdu o žalobe ako nevyhnutnú. V rámci dôvodov nevyhovenia žiadosti uviedol, že konanie prebieha už viac ako dva roky, pričom sa do tej doby ani nezačalo pojednávať, a to ťažiskovo pre procesný postup žalobkyň, ktoré opakovane požadovali o predĺžovanie lehoty na vyjadrenia a o odročenia vytyčených pojednávani (ktoré konanie skutočne z obsahu spisu vyplýva). Dňa 04.11.2024 bola doručená súdu prvej inštancie opakovaná žiadosť žalobkyne 2/ o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, žiadala súd, aby nepojednával v jej neprítomnosti a vypočul ju aj ako svedka. Z úradného záznamu súdu na č.l. 184 vyplýva, že súd na žiadosť žalobkyne 2/ pojednávanie neodročil, zotrval na predchádzajúcom odôvodnení postupu, v rámci ktorého nevyhovet žiadosti na odročenie pojednávania z 31.10.2024. Z obsahu spisového materiálu ďalej vyplýva, že žalobkyne doručili súdu v deň pojednávania dňa 05.11.2024 celkovo 2 žiadosti o odročenie pojednávania. Zo zápisnice z pojednávania (č.l. 196 a nasl.) vyplýva, že na pojednávaní dňa 05.11.2024 sa zúčastnil konateľ žalovanej a právny zástupca žalovanej, žalobkyne sa nedostavili. Približne 40 min. pred pojednávaním boli súdu doručené ďalšie 2 žiadosti o odročenie pojednávania urobené elektronicky a to oboma žalobkyňami. Žalobkyňa 1/ požiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, že ju mala na dnešnom pojednávaní zastupovať žalobkyňa 2/, ktorá je v súčasnosti PN a preto nemôže táto zástupkyňa žalobkyne 1/, ktorá je žalobkyňou 2/, byť účastná dnešného pojednávania.

Žalobkyňa 2/ odôvodnila ďalšiu v poradí 3. žiadosť o odročenie pojednávania namietaním postupu súdu v súvislosti s tým, že súd nepredvolal na pojednávanie žalobkyňu 2/ ako podnikateľku podnikajúcu pod obchodným menom E. B. – J.. Súd posúdil obe žiadosti o odročenie pojednávania, konštatoval, že im nevyhovuje, nakoľko PN žalobkyne 2/ vyhodnotil ako okolnosť, ktorá nemôže byť dôvodom pre odročenie pojednávania, a to v zmysle predchádzajúcich dvoch žiadostí o odročenie pojednávania. Čo sa týka žiadosti o odročenie pojednávania namietaním procesného postupu súdu, konštatoval, že žalobkyňa 3/ označená v pôvodnej na žalobe je v skutočnosti žalobkyňou 2/, teda fyzickou osobou. V zmysle CSP sporovou stranou je vždy len fyzická osoba nie aj fyzická osoba podnikateľ, takto sa v zásade má aj fyzická osoba v konaní označovať. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa 2/ bola riadne predvolaná na pojednávanie, okolnosť, že nebola predvolaná ako podnikateľka, nehodnotil ako nesprávny postup súdu, rozhodol, že bude pokračovať v pojednávaní v neprítomnosti žalobkyň, ktoré boli riadne predvolané na pojednávanie, keď nezistil dôležitý dôvod na odročenie pojednávania z dôvodu ich neprítomnosti.

45. Vyhodnotením vyššie uvedených okolností, odvolací súd sa v konkrétnostiach danej veci nestotožňuje s argumentáciou žalobkyň, že súd prvej inštancie nedodržaním postupu v prípade nariadeného posledného pojednávania vo veci podľa § 184 ods. 1 CSP porušil ich právo na spravodlivý proces. Vo veci bolo totiž nariadených niekoľko pojednávanií a v rámci nich, ako aj v medziobdobí, celkovo v priestore dvoch rokov (od podania žaloby do rozhodnutia súdu prvej inštancie) mohli žalobkyne (tiež žalovaní) jednoznačne v plnej miere uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, keďže im bol takto vytvorený komfortný časový priestor na ich aktivitu tak prostredníctvom produkovania potrebných tvrdení či dôkazov v reakcii na dynamiku podaní protistrany a skutočností z nich plynúcich a do akej miery toto tá ktorá strana (teda tiež žalobkyne) využili, bolo len na ich zvážení. Rovnako bolo obom stranám umožnené sa zúčastňovať opakovane nariadených pojednávanií, vyjadrovať sa k dôkazom (tiež navrhovať ich vykonanie) teda plnohodnotne realizovať ich procesné oprávnenia a ovplyvniť tak toto konanie výsledkovo. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je prípustná len výnimočne a zákon podmieňuje tento postup existenciou dôležitých dôvodov. Dôležitosť dôvodu, pre ktorý účastník žiada o odročenie pojednávania, však nemožno posudzovať bez prihliadnutia na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Vo veci bolo nariadených niekoľko pojednávanií a takmer všetky boli zmarené z dôvodov na strane žalobkyň, pričom niektoré z nich ani neboli podľa názoru odvolacieho súdu udržateľne akceptované (pokiaľ ide o vyhovieť žiadosti na ich odročenie) napriek čomu súd prvej inštancie týmto požiadavkám žalobkyň opätovne vyhovel. Príkladmo možno poukázať na to, že napriek času ktorý uplynul od podania žaloby do termínu prvého nariadeného pojednávania si zvolili právneho zástupcu až deň pred pojednávaním, ktorý potom žiadal za účelom oboznámenia sa s vecou o jeho odročenie, čomu nebolo potrebné vyhovieť, pretože bolo vecou žalobkyň aby pokiaľ chceli byť kvalifikovane zastúpené si toto riešili už v čase podania žaloby a nevytvárali takto podmienky k obštrukciám pri realizácii pojednávania. Identicky následné žiadosti (kolízia pojednávanií ich zástupcu, vypovedanie plnej moci zástupcovi ktoré oznámili súdu až pred pojednávaním napriek tomu že tento im vypovedal plnomocenstvo už skôr a ďalšie) a v dôsledku nich opakovane odročované pojednávanie spôsobili, že vo veci z dôvodov na ich strane sa v období dvoch rokov nepodarilo zrealizovať žiadne pojednávanie (okrem posledného). Nemožno opomenúť ani fakt, že tieto so žalobou nepredložili ani len žalobou napadnuté zmluvy a v konaní ich predložila až žalovaná, produkovali opakované žiadosti o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa, žiadosti o odročenie pojednávanií, nekonkrétne návrhy na prerušenie konania do neurčitej doby. Za týchto okolností sa reálne javí, že išlo o kroky účelové v snahe oddialiť rozhodnutie vo veci a tým aj vykonávacie konanie a to bez aktívnej realizácie tiež ďalších procesných oprávnení, ktorými sa mohli a mali snažiť zvrátiť možný nepriaznivý výsledok v spore. Súd prvej inštancie je pravdou, že v poslednom prípade nevyhovel ich žiadostiam o odročenie pojednávania (niekoľkých a z rôznych meniacich sa dôvodov). Skutočnosť, že žalobkyňa 2/ má dlhodobé zdravotné problémy, samo o sebe ešte nezakladá objektívny dôvod na odročenie pojednávania a je riešiteľný (pokiaľ má dotknutá strana samozrejme záujem na prejednaní veci) zastupovaním buď druhou žalobkyňou, alebo včas zvoleným právnym zástupcom), čo však nebolo v prípade posledného pojednávania žalobkyňami využité. Keďže nebol navrhovaný výsluch žalobkyň, za týchto okolností súd uvažoval správne, keď mal za to, že účasť žalobkyne 2/ nie je pre vykonanie pojednávania nevyhnutnou. Je síce pravdou, že súd prvej inštancie vyhovel žiadosti právneho zástupcu žalovanej na odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov (náhlejšie virózy), ktorú právny zástupca nevykladoval, pričom niekoľko hodín predtým žiadosti žalobkyň o odročenie pojednávania nevyhovel, týmto však v kontexte celkových okolností nebola porušená na ich ťarchu namietaná rovnosť zbraní, keďže zo strany žalovaného to bola jediná žiadosť o odročenia pojednávania v procese dvoch rokov (predtým sa osobne aj s konateľom žalovanej pojednávania dokonca aj v neprítomnosti žalobkyň zúčastnil), takže jeho konanie

nie je poznamenané (a logicky by mohlo byť vzhľadom k jeho pozícii žalovanej strany) obštrukciami s cieľom zmarenia pojednávania. Na strane druhej žalobkyne zmarili z dôvodov na ich strane niekoľko pojednávanií (v niektorých prípadoch z objektívne neospravedliteľných dôvodov), takže je pochopiteľné, že súd prvej inštancie, ktorého povinnosťou je mať na zreteli aj hospodárnosť konania, musel na to reagovať, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu neakceptovaním ich ospravedlnení smerujúcich k dotknutému pojednávaniu vzhľadom k ostatným okolnostiam neznemožnil žalobkyniam, ktoré mali k dispozícii časový priestor dvoch rokov na realizáciu ich procesných oprávnení, neporušil ich právo na spravodlivý proces (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

46. Keďže teda dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, za súčasného záveru tiež o vecnej správnosti rozhodnutia o trovách konania, podľa § 387 ods. 1 CSP toto potvrdil.

47. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanej vo vzťahu k žalobkyniam 1/, 2/ v rozsahu 100 % vzhľadom na jej plný úspech v odvolacom konaní.

48. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).